

si quis attente intuebitur, in his branchias, (hoc certe ridiculum est, nulum enim ex testaceis habet) et stomachum et reliquas partes nutritorias contemplabitur: imò etiam aurículas fungi crispì figuram referentes, magnitudine grandioris acetabuli, polypi, quae dilatari ac contrahi soleat: umbilicum vulgus esse putat. Rondeletius haec pro spondylis, qui Athenaeo *τραχήλοι*, ἀπὸ τῆς τραχύτητος, id est, ab asperitate dicuntur. Meminit eorum Plinius et Galenus, interque ostracoderma recenset; Macrobius etiam, qui inter coenae Pontificalis prima fercula numerat; sed et Columella, qui inter testacea reponit. Duplici spondylus, secundum Rondeletium *testa* constat, intus cava et laevi: foris scabra, ad ungulae asini formam rotundata, latiore parte, quae et inferior dici potest, tenuior est, et multo minus densa, minus concava, arcta valde et firma articulatione connexa: utriusque enim testae binae apophyses sunt, sive tubercula,

quae binis acetabulis vicissim recipiunt et recipiuntur: vinculo medio nigro et valido cohaerent. Caro interna ostreorum carni similis est: circa hanc fimbriata membrana. Intus caro, sed durior, et virus olens. Adnascuntur saxi, et ita haerent, ut non nisi malleo, aut fracta saxi parte capiantur. Rondeletius idem, in saxi Fresconiis Agathensis sinus parvos reperit. Reperiuntur in eis cancri parvi. Aldrovandus aliquot spondylorum genera exhibet, interque illa elegans quoddam, plurimis extra tuberculis obtusis praeditum, ab uno latere rubicundis, ab altera inter viridem et caeruleum ambigentibus, quibus tamen rubra etiam permiscentur tubercula: summum caput seu vertex candidat. Intus circulus satis conspicuus colore viridescente totam fere concham prope extremitatem ambit: dein color sequitur castaneorum, dein albus et subviridis. In medio velut umbilicus est, addito luteo constans.

PUNCTVM IV.

De Pectinibus.

TAB. XIV.
Nomen.

Pectines, si Gyllium sequimur, a rugis seu imbricaturis illis, quibus signati sunt, ita dicuntur. Plinius aliquando a pectunculis distinguit, nonnunquam utrumque promiscue nominat. Graeci *κτένες* nominant, ob manuum et pedum similitudinem, ut Nicandri interpreti placet.

Descriptio.

Descriptiones exactas in differentiis dabimus, hic dicere sufficiat, bivalves et clusiles esse, ut apud Aristotelem legimus, seque concludendo tueri: pectinatim eis divisas testas; ideo Athenaeo *ράβδαρον*, et *τραχέσρακον* dici: utraque parte auritas, eademque referatiles esse. Nam ab altero latere nodo ligantur, ovum dictum altera tantum parte eis fieri: Athenaeus eis ostrea, in quibus nascuntur, margaritae contulit. Sponte in arenosis et limosis locis proveniunt: in sinu vero Aquitanico et Normannia capiuntur frequentissime. Anno autem perficiuntur. Temporibus

pluviosis proveniunt plurimi, quod et aliis testatis accidit. Nam squallore pectines magis trahunt rufum colorem. Jamque in Pyrrheo Euripo pectines aliquando defuerunt, non modo propter ferramentum, quo piscatores abradendo ubertim capebant, verum etiam propter siccitates. Quae autem ova in iis appellantur, quamvis vere iis insint, moxque procedente tempore minuantur aboleanturque, tamen nihil ad generationem conferunt, sed indicium sunt nutritionis melioris, quale in sanguineis pingue est. Oculi ut ostreis nulli, Conchis dubii, sic pectines, si quis digitos adversus hiantes moveat, contrahuntur ut videntes. Volare sagittae, modo, nisi forte hoc ad Loliginem pertineat, Plinius prodidit: sed et stridere sentiuntur, quoties per summa humoris nitibundi feruntur. Massarius per aëra volare negat. Cum enim, inquit, callo illo interiori ambae testae connexae sint, ut difficile

Plin. H. N.

l. 9. c. 36.

Plin. H. N.

l. 9. c. 39.

Athen. Di-
nos. l. 3.
Plin. H. N.
l. 9. c. 51.